

СТИВЪН КИНГ ТАТИК

Превод от английски: Мария Парушева, Андрей Жишев, 1994

chitanka.info

Шеридан бавно се движеше напред-назад по пустата алея пред търговския център и тогава видя хлапето да си пробива път през изхода под светещия надпис КАЗЪНТАУН. Беше момченце, едричко за тригодишно, но на не повече от пет. На лицето му имаше изражение, каквото Шеридан вече се бе научил прекрасно да разпознава. То се опитваше да не заплаче, но скоро щеше да започне.

Шеридан спря за миг, усещайки познатата лека вълна на самоотвращение... макар че всеки път, когато хванеше дете, това усещане ставаше все по-поносимо. Първия път не спа цяла седмица. Все си мислеше за оня едър мазен турчин, който наричаше себе си господин Магъосник и през цялото време се чудеше какво ли прави той с децата.

— Изпращам ги на разходка с лодка, господин Шеридан — му бе казал турчинът, което прозвуча: *Спращам ги на ръсодка с лъодка, гусин Шърдън*. Турчинът се беше усмихнал. *И за вас ще е най-добре да не питате повече за това*, съобщаваше тази усмивка, и то ясно и високо, без никакъв акцент.

Шеридан *не* бе задавал повече въпроси, но това не означаваше, че бе престанал да се чуди. Особено след това. Той се мятеше и се въртеше, искаше му се да започне всичко отначало, така че да може да обърне нещата, да успее да избяга от изкушението. И втория път беше доста зле... третия — малко по-добре... а на четвъртия път той вече почти бе престанал да си задава въпроси за „ръсодкътa с лъодка“ и какъв ли бе краят на тази разходка за дечицата.

Шеридан зави и паркира в зоната за инвалиди, точно пред входа. Регистрационните му номера бяха специални, от тези, които в щата даваха само на инвалидите. Тези тенекийки бяха направо безценни, защото не будеха никакво съмнение у ченгетата по търговските центрове, а инвалидните паркинги бяха много удобни и винаги свободни.

Ти все се правиш, че не излизаш, за да търсиш, но винаги задигаш инвалидни номера ден-два преди това.

Но майната им на тия глупости; беше се забъркал в голяма каша и онуй хлапе там можеше да разреши твърде важни въпроси.

Той слезе и се отправи към детето, което се озърташе с нарастваща паника. Да, помисли си Шеридан, имаше пет години, може би дори шест — просто беше слабичко. На ярката флуоресцентна

светлина, която прииждаше през стъклените врати, то изглеждаше бледо като пергамент, сякаш не само от уплах, а от някакъв болестен пристъп. Шеридан впрочем го изчисли просто като див страх. С лекота разпознаваше външните признаци на това усещане, защото често бе виждал отражението му в своето огледало през последната година и половина.

Детето поглеждаше с надежда към хората, които минаваха край него; тези, които влизаха в търговския център да пазаруват; други излизаха натоварени с пакети, с отнесени лица, сякаш дрогирани от нещо, което вероятно считаха за удовлетворение — купуването.

Момченцето, облечено в джинси и фланелка с пингвини, се оглеждаше за помощ, търсеше с поглед някой, който да го види и да забележи, че нещо не е в ред, търсеше човек, който да му зададе единствения належащ въпрос. Например *Ти да не си загубил татко си, синко?* щеше да свърши работа. То просто търсеше приятел.

Ето ме, помисли си Шеридан, и тръгна към него. *Ето ме, синко — аз ще ти стана приятел.*

Почти го бе стигнал, когато забеляза ченгето, наето да охранява магазина, да се приближава с нехайна походка към входа. Той тършуваше в джоба си сигурно за цигари. Сега ще излезе, ще види детето и ще развали сигурната работа на Шеридан.

Майната му, помисли си той, но поне ченгето нямаше да го види, че разговаря с малкия, когато излезеше. По-лошото не се случи.

Шеридан се отдръпна леко и започна старателно да тършува из джобовете си, уж че проверява дали си е взел ключовете. Погледът му шареше светкавично от детето към полицаия и обратно. Момченцето бе започнало да плаче. Не ревеше с цяло гърло — все още, — но ронеше едри-едри сълзи, които розовееха в червените отблясъци на надписа „Казънтаун“ и се стичаха по гладките му бузки.

Момичето на гише „Информация“ махна на ченгето и му каза нещо. Тя бе хубавка, с тъмна коса, около двадесет и пет годишна; той бе рус, мустакат. Когато полицаят се облегна с лакти и й се усмихна, Шеридан си помисли, че приличат на рекламите за цигари, които излизат на задните корици на списанията. Духът на „Салем“. Запали моята „Лъки“. Той умираше тук навън, а те там, вътре, дърдореха празни приказки — кво шъ праиш след работа, навита ли си да пийнем

по нещо в онуй новото място и дъра-дъра. Виж я само как запърха с мигли към него. Колко сладко.

Шеридан реши да рискува. Гърдите на детето се разтърсиха спазматично, ако ревнеша с цяло гърло, някой непременно щеше да го забележи. На Шеридан никак не му се искаше да действа, докато имаше полицаи на двајсетина метра, но ако не си оправеша вересиите при господин Реги през следващите двајсет и четири часа, двама яки мъже щяха сигурно да го посетят с цел импровизирана хирургическа намеса върху ръцете му, след която той щеше да си остане с по няколко допълнителни лакътни свивки на всяка.

Той се запъти към момчето; беше едър мъж, облечен в обикновена риза и бежови панталони, с обикновено едро лице, което на пръв поглед изглеждаше добро. Той се наведе над момченцето, опрял ръце на коленете, и момчето вдигна бледото си изплашено лице към него. Очите на хлапето бяха зелени като смарагди, даже двойно по-зелени от плувналите в тях сълзи, отразяващи светлината.

— Ти да не си загубил татко си, синко? — попита Шеридан.

— *Моят Татик* — каза детето и избърса очите си. — Аз... аз не мога да намеря моя Ттатик!

Сега детето наистина започна да хълца и една жена, която се бе запътила към входа на магазина, се огледа с нещо като смътна загриженост.

— Всичко е наред — каза ѝ Шеридан и тя си продължи.

Шеридан прегърна успокоително раменете на момченцето и леко го дръпна надясно — в посока към микробуса.

После погледна през вратата.

Охраняващото ченге бе долепило лице до момичето от информацията. По всичко личеше, че тази вечер щеше да даде огънче не само на нейната „Лъки“. Шеридан се отпусна. В този момент дори банков обир да имаше в съседната банка, полицаят нищо нямаше да забележи. Работата замирисваше на опечена.

— Искам си Татик! — плачеше момченцето.

— Ами да, как да не го искаш — каза Шеридан. — И ние сега ще го намерим. Ти не се тревожи.

Той го притегли още малко вдясно.

Момчето вдигна очи към него и очите му изведнъж се изпълниха с надежда.

— Можете ли? Можете ли, господине?

— А че как! — каза Шеридан и се усмихна сърдечно. — Намирането на изгубен Татик... ами може да се каже, че това ми е нещо като специалност.

— Вярно? — детето дори се усмихна леко, въпреки че от очите му продължаваха да капят сълзи.

— Вярно, я! — каза Шеридан и пак погледна навътре да провери дали ченгето, което сега едва се виждаше (и което едва ли можеше да забележи Шеридан с момчето, ако изобщо погледнеше насам), продължава да се заная с момичето. Продължаваше. — Как беше облечен твоят Татик, синко?

— Беше облечен с костюм — каза момчето. — Той почти винаги носи костюм. Само веднъж съм го виждал с джинси. — То говореше така, сякаш Шеридан бе длъжен да знае всички тези неща за неговия Татик.

— Бас държа, че костюмът е бил черен — каза Шеридан. Очите на момчето светнаха.

— Ти си го видял! Къде?

То тръгна въодушевено назад към вратите, забравило сълзите си и Шеридан едва се удържа да не сграбчи малкото прежълтяло диване на секундата. Но нямаше как. Не можеше да си позволи да прави сцени. Не можеше да направи нещо, което хората по-късно да си спомнят. Трябваше да го подмами в микробуса. Целият микробус бе с тъмни стъкла, с изключение на предното, и човек не можеше да види какво става вътре, ако не долепеше лице до стъклото.

Първо трябваше да го качи в микробуса.

Той хвана момчето за ръката.

— Не го видях вътре, синко. Видях го ей там.

Той посочи от другата страна на огромния паркинг с безкрайните редици коли. Входът към паркинга бе в най-отдалечения край, а зад него се издигаха двойните жълти арки на „Макдоналдс“.

— И защо Татик ще ходи там? — попита момчето, сякаш или Шеридан, или Татик — а може би и двамата — бяха съвсем полудели.

— Не зная — каза Шеридан. Мозъкът му щракаше бързо, тракаше като експресен влак — така ставаше винаги, когато опреше до момента, в който човек трябва да си размърда гъза и или да свърши работата без грешка, или да я заебе като разкаял се грешник. Татик. Не

Тати или Татко, ами Татик. Момченцето специално го беше поправило. Може би Татик означаваше дядо, реши Шеридан. — Но съм абсолютно сигурен, че беше той. Възрастен човек с черен костюм. Белокас... със зелена вратовръзка...

— Татик си беше сложил синята вратовръзка — каза момчето. — Той знае, че аз най я харесвам.

— Да бе, синя беше — каза Шеридан. — На тази светлина човек не може да определи. Хайде, скачай в микробуса. Ще те закарам отсреща при него.

— Ти сигурен ли си, че е бил Татик? Не разбирам защо ще ходи там, където...

Шеридан вдигна рамене.

— Слушай, хлапе, ако си толкоз сигурен, че не е бил той, май най-хубаво да си го търсиш сам. Може пък и да го намериш — и той решително закрачи към микробуса.

Детето не щеше да захлапе. Той си помисли да се върне и да опита пак, но цялата работа вече беше продължила прекалено дълго — човек или се опитваше да сведе до минимум възможността да бъде забелязан, или си просеше двайсет години затвор. По-добре да иде в някой друг търговски център. Може би „Скотървил“. Или пък...

— Почакайте, господине!

Беше момченцето, в гласа му се усещаше паника. Чуваше се лекото тупкане на тичащи маратонки.

— Изчакайте ме! Аз му казах, че съм жаден и той сигурно е решил да иде отсреща, за да ми купи нещо за пиене. Почакайте!

Шеридан се обърна усмихнат.

— И без това нямаше да те оставя, синко.

Той поведе момченцето към микробуса; имаше го от четири години, беше боядисан в мътносиньо. Отвори вратата и се усмихна на детето, което го погледна с известно съмнение, огромните му очи сякаш плуваха на фона на бледото личице — същинско бездомниче от лигавите благотворителни илюстрации в евтините седмичници като „Нашънъл инкуайър“ и „Инсайд вю“.

— Заповядай в моя салон, приятелче — каза Шеридан и пусна една усмивка, която изглеждаше почти естествена. Тръпки го побиваха, като си помислеше колко вече се е усъвършенствал.

Детето се качи и макар че не го съзнаваше, от момента, в който вратата на микробуса хлопна, то принадлежеше с всичките си карантии на Бригс Шеридан.

В неговия живот имаше само един проблем: не бяха курвите, въпреки че и той като всеки мъж обичаше шумоленето на фустите и коприненото усещане на фини чорапи и бельо под пръстите си; не беше и къркането, макар да му се случваше да обърне по едно питие вечер — понякога и три. Проблемът на Шеридан, дори може да се каже — неговият фатален недостатък, — бяха картите. Всякакви карти, стига да се раздаваха за игри, където може да се залага. Бе губил работни места; кредитни карти; къщата, завещана от майка му. Никога поне досега не бе влизал в затвора, но още първия път, когато загази с господин Реги, му се стори, че затворът би му се отразил като санаториум в сравнение с методите на господина.

Онази вечер бе леко превъртял. Беше открил, че е най-добре веднага да загубиш. Когато губиш от самото начало, губиш и мерак, отиваш си вкъщи, гледаш телевизия и си лягаш. Когато обаче спечелиш малко в началото, се амбицираш. Онази вечер Шеридан се беше амбицирал и накрая се оказа, че дължи седемнадесет хиляди долара. Просто не можеше да повярва; прибра се вкъщи зашеметен, едва ли не в екстаз от необхватността на дълга. На път за вкъщи в колата все си повтаряше, че дължи на господин Реги не седемстотин, не седем хиляди, а *седемнайсет хиляди бона*. Щом си ги представеше, започваше да се киска и надуваше още повече радиото.

Но следващата вечер хич не се кискаше, когато двете горили — същите, които щяха да осигурят на ръцете му най-разнообразни възможности за прегъване в нови и интересни посоки, ако не плати — го заведоха в офиса на господин Реги.

— Ще платя — веднага запелтечи Шеридан. — Ще платя, вижте, не е проблем, два-три дни, най-много седмица, две седмици в краен случай...

— Отегчаваш ме, Шеридан — каза господин Реги.

— Аз...

— Я млъквай. Ако ти дам една седмица, да не мислиш, че не знам какво ще направиш? Ще изкрънкаш от някой приятел двеста долара, ако ти е останал приятел, от който да крънкаш. Ако не намериш приятел, ще ограбиш магазин за напитки... ако ти стиска.

Съмнявам се, че ще го направиш, но всичко е възможно. — Господин Реги се наклони към него, подпря брада на ръцете си и се усмихна. Миришеше на одеколон „Тед Лapidъс“. — И като се сдобиеш с двеста долара, какво мислиш, че ще направиш с тях?

— Ще ви ги дам — смотолеви Шеридан. Беше готов да се разплаче. — Веднага ще ви ги дам!

— Не, няма да ми ги дадеш — каза господин Реги. — Ще идеш да ги заложиш, та белким ги увеличиш по този начин. А на мен ще ми пробуташ куп лайнени обяснения. Този път си затънал до ушите, приятел. Даже много над ушите.

Шеридан повече не можеше да удържа сълзите си. Разциври се.

— Тези момчета могат да те пратят в болница за доста дълъг период — каза господин Реги замислено. — Ще имаш по една тръбичка във всяка ръка и една в носа.

Шеридан се разрева още по-високо.

— Сега ще ти се размине. Дръж това! — каза господин Реги и бутна към Шеридан сгънато листче хартия. — Може пък да си допаднете с тоя тип. Той се представя като господин Магъосник, но е лайнар като теб. Сега се махай. Обаче те искам тук след седмица, а разписките за дълговете ти ще са на това бюро. Или ще си ги откупиш, или ще накарам моите приятели да те обработят. А те почнат ли веднъж, не се отказват, докато не постигнат пълно удовлетворение, както се изразява Букър Т.^[1]

На листчето бе написано истинското име на турчина. Шеридан се срещна с него и бе уведомен за децата и за „ръсодката с лъодка“. Господин Магъосник спомена една цифра, значително надхвърляща сумата в разписките, които бяха в лапите на господин Реги. От този момент нататък Шеридан започна да обикаля по търговските центрове.

Той излезе с колата от централния паркинг на търговския център „Казънтаун“, огледа се дали не идват коли, прекоси входната алея и навлезе в алеята пред „Макдоналдс“. Детето седеше, наведено напред, с ръце на коленете, в очите му напираше мъчителна тревога. Шеридан насочи микробуса към сградата, направи завой и продължи напред.

— Защо заобикаляте? — попита детето.

— Трябва ни задната врата — каза Шеридан. — Я се стегни, малкият, май точно там го мярнах.

— Сигурен ли сте? Ама съвсем сигурен?

— Почти съвсем. Да.

Върховно облекчение заля лицето на детето и за миг на Шеридан му дожаля за него — дявол го взел, той не беше чудовище или някакъв маниак. Но всеки път бе затъвал все повече в дългове, а тази гад, господин Реги, без капка състрадание би му предложил и въже да се обеси сам. Този път не ставаше въпрос за седемнайсет, нито за двајсет, нито дори за двајсет и пет хиляди. Този път бяха трийсет и пет бона и до събота му трябваше цяло гъмжило зелени „гущери“, ако не искаше да получи пет-шест нови лакътни свивки.

Спря отзад, до машината за смилане на боклука. Нямаше нито една паркирана кола. Добре. От вътрешната страна на вратата имаше еластичен джоб за карти и други работи. Шеридан бръкна вътре с лявата си ръка и измъкна чифт белезници от синкава стомана. Гривните им бяха разтворени.

— Защо спирате тук, господине? — попита момченцето. Страхът пак се беше появил в гласа му, но в нова разновидност. То беше осъзнало, че да загубиш добрия стар Татик в претъпкания магазин комай не е най-лошото нещо, което може да му се случи в крайна сметка.

— Не, ние всъщност не спираме — каза Шеридан най-непринудено. — Втория път, когато се бе занимавал с тази дейност, беше разбрал, че не бива да подценява маляците особено ако са подплашени. Второто дете го бе изритало в слабините и за малко щеше да се измъкне. — Просто се сетих, че съм забравил да си сложа очилата. Могат да ми вземат шофьорската книжка. Те са в онова калъфче на пода. Плъзнаха се към теб. Би ли ми ги подал?

Детето се протегна да вдигне калъфа, който беше празен. Шеридан се наведе и щракна едната гривна върху протегнатата му ръка без никакъв проблем. И тогава започнаха неприятностите. Нали току-що му бе минало през ум, че е груба грешка да се подценява даже и шестгодишно дете? Диването започна да се бори като вълче, то му се опъна с такава мускулна мощ, каквато Шеридан не би допуснал у него, ако не я изпитваше на гърба си. То риташе, блъскаше и се дърпаше към вратата, пъхтеше и издаваше някакво странно, птицеподобно грачене. Докопа дръжката, вратата се отвори, но лампичката не се запали. Шеридан я бе строшил след второто си пътуване.

Той сграбчи детето за яката на фланелката с пингвините и го издърпа навътре. Опита се да щракне другата гривна на белезниците за скобата между седалките, но не успя. Детето го ухапа два пъти по ръката — до кръв. Господи, какви зъби — същински бръсначи. Болката проникна дълбоко и чак до рамото му премина стоманена тръпка. Той прасна детето през устата. То рухна зашеметено на седалката, от устните по брадичката му се стичаше кръвта на Шеридан и капеше по разтеглената фланелка. Шеридан закопча втората гривна към скобата и се отпусна на своята седалка, засмукал дясната си ръка.

Болеше страхотно. Той свали ръка от устата си и я разгледа на слабата светлина от арматурното табло. Две недълбоки, но лоши разкъсани рани, всяка около пет сантиметра, се спускаха от кокалчетата към китката му. От тях се стичаха тънки струйки кръв. Все пак не му се искаше да цапардоса детето втори път — и то не за да не похаби стоката за турчина, въпреки че оня бе вдигнал голяма гюрултия специално по този въпрос. „Зяносаш ли стокъта, ши зяносаш пичалбъта“ — бе казал турчинът с мазния си акцент.

Не, той не винеше детето — как да не се съпротивлява, и той самият би постъпил така. Трябваше обаче да дезинфекцира раните веднага, може би дори щеше да се наложи инжекция; беше чел някъде, че ухапване от човек е най-опасно. Тъй или инак, не можеше да не свали шапка на характерчето на момчето.

Включи на скорост, заобиколи павилиона за хамбургери, мина край прозорчето, откъдето шофьорите си купуваха закуски, без да излизат от колите, и отново се върна на пътя пред „Макдоналдс“. Сви наляво. Турчинът имаше голяма къща, тип ранчо, на хълма Талуда в края на града. Шеридан реши да стигне дотам по страничните пътища, че знае ли човек... Трийсет мили. Може би четиридесет и пет минути, може би час.

Мина край табела, на която пишеше: **БЛАГОДАРИМ ВИ, ЧЕ ПОСЕТИХТЕ ВЕЛИКОЛЕПНИЯ ТЪРГОВСКИ ЦЕНТЪР „КАЗЪНТАУН“**, зави наляво и пусна микробуса да пълзи с най-редовните шейсет километра. Измъкна от задния си джоб носна кърпа, превърза ръката си и се съсредоточи върху светлината на фаровете, озаряващи пътя към четиридесетте бона, които турчинът бе обещал за момченце.

— Ще съжаляваш — каза детето.

Шеридан го огледа стреснато, беше се отнесъл в сладки мечти как току-що е спечелил двацет последователни ръце и този път господин Реги пълзеше в краката му, потен и молещ.

Детето пак плачеше и сълзите му отново бяха с розов оттенък, въпреки че отдавна отминаха ярките светлини на търговския център. Шеридан започна да се чуди дали момчето не боледува от някоя заразна болест. Предполагаше, че е малко късно да започне да се тревожи за такива неща, така че реши да престане да мисли за това.

— Когато моят Татик те намери, дълбоко ще съжаляваш — продължаваше детето.

— Да — каза Шеридан и запали цигара. Сви от шосе номер 28 по един страничен черен път, който продължаваше две мили, без никаква маркировка. Отляво се простираше блатиста местност, отдясно — нескончаеми гори.

Детето опъваше белезниците и хълцаше.

— Престани. Това няма да помогне.

Въпреки това детето продължи да се дърпа. И този път се чу едно страховито изскърцване, което никак не се хареса на Шеридан. Той се огледа и видя, че металната скоба отстрани на седалката — скобата, която той сам бе заварил — беше изкривена. *Мамка му!* — помисли си той. — *Зъбите му са като бръснач, а сега разбирам, че е силен като вол. И щом е такъв в ден, когато му е зле, слава богу, че не го пипнах в ден, когато се чувства добре.* Той спря на банкетата край пътя и каза:

— Престани!

— Няма!

Детето опъна още веднъж белезниците и Шеридан видя как скобата се изкриви още малко. Боже! Как може едно дете да е способно на такова нещо?

От паниката е, помисли си той. Затова успява да го направи.

Но нито едно от останалите деца не бе успявало да направи такова нещо, а и всички останали бяха доста по-паникьосани от това момченце на този стадий от играта.

Отвори жабката, която се намираще в средата на арматурното табло. Извади оттам спринцовка. Турчинът му я беше дал и го бе

предупредил да я използва само в краен случай. Медикаментът (турчинът бе произнесъл „мидикъмента“) може да повреди стоката.

— Виждаш ли това?

Детето погледна спринцовката изкосо и кимна.

— Искаш ли да я използвам?

Детето веднага поклати отрицателно глава. Шеридан с радост откри, че силно или не, и то като всички други деца изпитваше ужас от иглата.

— Виж това вече е умно. Това нещо ще те приспи. — Той замълча. Но искаше да го каже — дявол го взел, той беше добър човек, когато не беше чак толкова притиснат до стената, — но нямаше как. — Може дори да те убие.

Детето вторачи поглед в него, устните му трепереха, бузите му побеляха от страх.

— Престани да опъваш белезниците и аз ще прибера спринцовката. Разбрано?

— Разбрано — прошепна детето.

— Обещаваш ли?

— Да — детето вдигна горната си устна и показа белите си зъби. На един от тях имаше петънце от кръвта на Шеридан.

— Закълни се в майка си!

— Никога не съм имал майка.

— Майната му — каза Шеридан, отвратен, и пак запали микробуса. Сега караше малко по-бързо не само защото вече беше напуснал главния път. Това не беше дете, а някакво изчадие. Шеридан искаше да го предаде на турчина, да си вземе парите и да изчезне.

— Моят Татик е наистина много силен, господине.

— Така ли? — каза Шеридан и си помисли: *Бас държда, че е така, дете. Единственият от дъртите, който може сам да си повдигне задника, нали тъй?*

— Той ще ме намери.

— Аха.

— Той ще ме подуши.

В това Шеридан вярваше. Той можеше да подуши момчето. По време на предишните си експедиции той се бе научил, че страхът има мирис, но сега всичко изглеждаше съвсем нереално — момчето миришеше на смесица от пот, кал и бавно разлагаща се киселина за

батерии. Шеридан все повече се убеждаваше, че на детето му има нещо... но това скоро щеше да е проблем на господин Магьосника, не негов и *saveat emptor*, както казваха онези старци с тогите; *saveat* мръсен *emptor*.

Шеридан лекичко отвори своя прозорец. Отляво продължаваше блатото. Откъслечни отражения от луната потрепваха върху застоялите води.

— Татик може да лети.

— Аха — каза Шеридан. — След две бутилки уиски, бас държа, че лети като истински орел.

— Татик.

— Стига вече с този Татик, дете... ясно ли е?

Детето млъкна.

На четири километра по-нататък блатото отляво се превръщаше в широко езеро. Шеридан изви върху сухата твърда кал, която обхващаше северната част на езерото. Седем километра на запад оттук, той щеше да излезе на магистрала 41 и оттам щеше да стигне право на възвишенията Талуда.

Той погледна към езерото, плоска сребърна повърхност на лунната светлина... и тогава лунната светлина изчезна. Нещо я засенчи.

Над главите им се чу плющене, като голям чаршаф, прострян на въже за пране.

— Татик! — извика детето.

— Я мълчи, това е просто някаква птица.

Но изведнъж го хвана шубето, голямо шубе. Погледна детето. Устните му пак бяха оголили зъбите, а те бяха бели, много големи.

Не... не бяха големи. Големи не беше най-точната дума. *Дълги* беше точната дума. Особено горните от двете страни. Как... как им викаха?

Изведнъж мозъкът му пак затрака, сякаш пътуваше с пълна скорост:

„Казах му, че съм жаден.“

„Защото не разбирам защо ще ходи на място, където се...“

(? яде, дали нямаше да каже яде?)

„Той ще ме намери.“

„Той може да ме подуши.“

„Татик може да лети.“

Нещо кацна на покрива на микробуса и тежко, тронаво избумтя.

— Татик — момченцето пак изпищя, изпаднало почти в унес от удоволствие, и изведнъж Шеридан престана да вижда пътя пред себе си — едно огромно ципесто крило с пулсиращи вени покри предното стъкло от край до край.

„Татик може да лети.“

Шеридан извика и рязко натисна спирачката с надеждата, че от рязкото спиране нещото ще полети напред и ще падне. Отдясно пак се чу скърцащият звук на метал под напрежение, последван от късо изщракване. Само след миг ноктите на момчето се бяха забили в лицето на Шеридан и бяха раздрали бузата му.

— *Татик, той ме открадна!* — пищеше детето към покрива на микробуса със своя птицеподобен глас. — *Открадна ме, открадна ме, лошият човек ме открадна!*

Ти нищо не разбираш, дете, помисли си Шеридан. Той започна да търси пипнешком спринцовката и я намери. *Аз не съм лош човек, просто се забърках в голяма каша.*

Тогава една ръка, която приличаше повече на нокти на граблива птица, разби страничния прозорец и изтръгна спринцовката от ръката на Шеридан. Само след миг Татик обели цялата врата откъм страната на шофьора от рамката ѝ и металните панци, на които висеше, се превърнаха в безсмислени парчета метал. Шеридан видя издут плащ, черен от външната страна, подплатен с червена коприна, и вратовръзката на съществото, наистина синя, точно както бе казало момчето.

Татик удари Шеридан и той излетя от колата, ноктите се забиха през якето и ризата му дълбоко в плътта на раменете му, изведнъж зелените очи на Татик станаха кървавочервени като рози.

— Ние дойдохме в търговския център, защото внучето ми искаше да си купи фигурки на костенурките Нинджа — прошепна Татик и дъхът му напомняше наплюто от мухите месо. — От онези, дето ги показват по телевизията. Всички деца искат такива. Не трябваше да го закачаш. Не трябваше да ни закачаш.

Вампирът разтърси Шеридан като парцалена кукла. Той изпищя и усети, че пак го разтърсват. Чу как Татик загрижено попита детето дали още е жадно, чу как детето каза да, много, лошият човек го

изплашил и гърлото му направо пресъхнало. Видя нокътя на палеца на Татик само за част от секундата, преди да изчезне под брадата му, нокътят бе нащърбен и дебел. И преди да осъзнае какво точно става, прерязаха гърлото му с този нокът и последното нещо, което видя преди пред очите му да стане черно, бе момченцето, което протегна шепа, за да ги напълни на струята така, както Шеридан бе пълнил шепа на чешмата в задния двор, да си пийне в горещ летен ден, когато беше дете, и Татик, който галеше детето нежно по главата, с любовта на грижовен дядо.

[1] Букър Талиаферо Уошингтън (1856–1915) — негърски педагог. — Б.ред. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.